

(formații laureate ale festivalului), fie în performanțele individuale ale unor actori ca Tudor Trăilă, în rolul Jim din *Menajeria de sticlă*, și Elbert Lilla, excelenta protagonistă a spectacolului de teatru gestual *Aritme*, oferit de trupa Artkontakt din Szekszerd (distinși amândoi cu câte un premiu de interpretare), fie în evoluția ca regizor, interpret și manager a profesorului Constantin Ștefănescu de la Teatrul Tinemar al Cercului Militar din Mangalia, autorul spectacolului *Mâna destinului*, după *Doi pe o bancă* de Aleksandr Ghelman. Fără să trăiască satisfacția de a urca pe podium, artiștilor de la Teatrul municipal din Caracal (cu montarea *În căutarea sensului pierdut* de Ion Băieșu), Teatrul „Ion Luca” din Vatra Dornei (cu *Mătrăguna* de Niccolò Machiavelli), Cercul Militar din Medgidia (cu *Fata cinstită* de Carlo Goldoni) sau Teatrul studentesc „Ludic” din Iași (Conu’ Leonida față cu reacțiunea) le revine meritul de a fi cucerit nu o dată aplauzele publicului și de a ne fi reamintit că se află și ei printre briași supraviețuitori ai teatrului neprofesionist.

Ion Parhon

Se caută un mincinos de Dimitris Psathas

Si impresii

Tineretea Naționalului ieșean

Înțelegând necesitatea diversității proiectelor teatrale pe care le realizează, atât pentru spectatorii care îi trec pragul, cât și pentru menținerea „în formă” a trupei, Teatrul Național din Iași încurajează din plin montarea unor spectacole special gândite pentru spațiul Sălii Studio pe care o deține, spațiu amenajat și el în ideea că istorica sală italiană nu mai poate împăca astăzi toate gusturile publicului și oamenilor de teatru. Ușa Sălii Studio a Naționalului ieșean este astfel larg deschisă tuturor regizorilor și actorilor (foarte tineri, tineri ori mai puțin tineri), chiar studenților, în măsura în care proiectele pe care le prezintă aceștia sunt realiste, „stau în picioare”. Nu știu câți tineri au venit cu propuneri, câți au ratat ocazia, câți au fost respinși, cât de greu le este sau cum își „rotunjesc” salariile. Cert este însă că rezultatele se văd. Aerul proaspăt se simte. Cei

care joacă, mai ajutați, mai lăsați să-și găsească singuri sponsori, au făcut progrese foarte mari. Succesul lor demonstrează – pentru a câta oară? – ce important este să joci imediat după încheierea studiilor, să joci aproape orice, numai să joci. Este foarte adevărat și faptul că, la Iași, există actori alături de care nu poți să stai fără să nu înveți câte ceva. Se numără printre ei Sergiu Tudose, Petru Ciubotaru, Mihaela Arsenescu-Werner. Revenind la tână generație, mi se pare important de semnalat „cazul” actorilor Roxana Păun Trifan și Nicolae Ionescu. I-am văzut pentru prima oară anul trecut în *Sub zodia lui Sisif* după Eschil și Euripide, spectacol ce le scotea în evidență numai defectele, când, de fapt, ar fi trebuit să-i pună în valoare, fiind ultimul spectacol din viața lor de studenți. S-au prezentat neglijent, mi-au lăsat o impresie proastă. I-am revăzut în

1999 la Gala Tănărului Actor de la Costinești. Au concurat la secțiunea grup cu *Ursul* de A. P. Cehov. Nu au fost premiați, dar prestația lor a fost onorabilă. Din stagiunea 1999–2000, joacă pe scena Naționalului ieșean. Au avut norocul să fie distribuiți destul de mult: în *Fata fără zestre* de A. N. Ostrovski, *Ultima dragoste a lui Don Juan* de Tudor Popescu (ambele, în regia lui Nikolov Perveli Vili), în *Roberto Zucco* de Bernard-Marie Koltès, în regia lui Alexander Hausvater. Se prezintă din ce în ce mai bine. S-au integrat și, în mod normal, în ceea ce-i privește, n-ar trebui să mai vedem sau să auzim lucruri proaste. Șansa lor s-a chemat Sala Studio a Teatrului Național din Iași: spectacole fără desfășurări impresionante de forțe, fără fonduri de miliarde...

Irina Ionescu